

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Europejski atlas sądowy w sprawach cywilnych>

Wzajemne uznawanie środków ochrony w sprawach cywilnych

Wzajemne uznawanie środków ochrony w sprawach cywilnych

Chorwacja

Artykuł 17 - Informacje publicznie udostępniane

Na mocy ustawy o ochronie przed przemocą domową (Zakon o zaštiti od nasilja u obitelji) sprawca przemocy domowej podlega karze grzywny i pozbawienia wolności. Ponadto – oprócz środków zabezpieczających przewidzianych w ustawie o wykroczeniach (Prekršajni zakon) – wobec sprawcy można zastosować następujące środki:

1. skierowanie na przymusową terapię psychospołeczną;
2. nałożenie na sprawcę zakazu zbliżania się, napastowania lub uporczywego nękania ofiary przemocy domowej;
3. eksmisję ze wspólnego miejsca zamieszkania;
4. skierowanie na przymusowe leczenie odwykowe.

Sąd zarządza środki ochrony na wniosek osoby narażonej na przemoc domową, na wniosek policji albo z urzędu. Sąd może zastosować wyżej wymienione środki ochrony na wniosek ofiary lub innego uprawnionego wnioskodawcy przed rozpoczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie, jeżeli istnieje bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa ofiary, członków jej rodziny lub członka wspólnego gospodarstwa domowego.

Zgodnie z art. 65 kodeksu karnego (Kazneni zakon) sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa następujące środki zabezpieczające: skierowanie na przymusową terapię psychiatryczną, skierowanie na przymusowe leczenie odwykowe, skierowanie na przymusową terapię psychospołeczną, nałożenie na sprawcę zakazu pełnienia niektórych obowiązków lub wykonywania niektórych czynności, nałożenie na sprawcę zakazu prowadzenia pojazdów silnikowych, zakaz zbliżania się, napastowania lub uporczywego nękania, eksmisja ze wspólnego miejsca zamieszkania, zakaz dostępu do internetu oraz nadzór po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 98 kodeksu postępowania karnego (Zakon o kaznenom postupku) sąd i prokurator mogą dodatkowo nałożyć na sprawcę przestępstwa z użyciem przemocy nieizolacyjne środki zapobiegawcze przed rozpoczęciem postępowania sądowego: zakaz zbliżania się do danej osoby, zakaz nawiązywania lub utrzymywania kontaktu z daną osobą, zakaz napastowania lub uporczywego nękania ofiary albo innej osoby lub eksmisję z miejsca zamieszkania.

Zgodnie z art. 130 ust. 6 ustawy o wykroczeniach funkcjonariusze policji na miejscu zdarzenia mogą nałożyć na sprawcę przemocy domowej nieizolacyjny środek zapobiegawczy zakazujący odwiedzania danego miejsca lub obszaru, zbliżania się do danej osoby, nawiązywania lub utrzymywania kontaktu z daną osobą. Środek ten można nałożyć na okres maksymalnie ośmiu dni.

Zasady wykonywania środków zabezpieczających polegających na zakazie zbliżania się, napastowania lub uporczywego nękania ofiary przemocy domowej oraz na eksmisji ze wspólnego miejsca zamieszkania (dziennik urzędowy Republiki Chorwacji – *Narodne Novine*, NN) Nr 28/19).

Artykuł 18 lit. a)(i) - organy, które są właściwe do wydawania środków ochrony i do wydawania zaświadczeń zgodnie z art. 5

Środki ochrony ustalane są zgodnie z przepisami ustawy o wykroczeniach i ustawy o ochronie przed przemocą domową.

Sądy rejonowe, właściwe do spraw wykroczeń, mogą stosować takie środki na wniosek osoby narażonej na przemoc domową, na wniosek policji albo z urzędu.

Artykuł 18 lit. a)(ii) - organy, przed którymi należy powoływać się na środek ochrony wydany w innym państwie członkowskim lub które są właściwe do wykonania takiego środka

Organami chorwackimi, przed którymi można powołać się na środek ochrony nałożony w innym państwie członkowskim, są:

dyrekcje policji właściwe ze względu na miejsce stałego lub czasowego pobytu osoby objętej ochroną na terytorium Republiki Chorwacji.

Organami chorwackimi właściwymi do wykonania takiego środka ochrony są:

dyrekcje policji właściwe ze względu na miejsce stałego lub czasowego pobytu osoby objętej ochroną na terytorium Republiki Chorwacji zgodnie z art. 3 ustawy wykonawczej do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych (Zakon o provedbi Uredbe (EU) br. 606/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. lipnja 2013. o uzajamnom priznavanju zaštitnih mjera u građanskim stvarima).

Artykuł 18 lit. a)(iii) - organy, które są właściwe w sprawie dostosowania środków ochrony zgodnie z art. 11 ust. 1

Sądy rejonowe, właściwe do spraw wykroczeń, są właściwe w sprawie dostosowania środków ochrony ze względu na miejsce stałego lub czasowego pobytu osoby objętej ochroną na terytorium Republiki Chorwacji, zgodnie z art. 4 ustawy wykonawczej do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych.

Artykuł 18 lit. a)(iv) - sądy, do których należy wystąpić z wnioskiem o odmowę uznania oraz, w stosownych przypadkach, o odmowę wykonania, zgodnie z art. 13;

Sądami, do których należy wystąpić z wnioskiem o odmowę uznania, są sądy rejonowe, właściwe do spraw wykroczeń ze względu na miejsce stałego lub czasowego pobytu osoby objętej ochroną na terytorium Republiki Chorwacji, zgodnie z art. 5 ustawy wykonawczej do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych.

Sądy, do których należy wystąpić z wnioskiem o odmowę uznania:

nie dotyczy Republiki Chorwacji, ponieważ osoba stwarzająca ryzyko także ma możliwość wystąpienia z wnioskiem o odmowę uznania i wykonania środka ochrony do sądu rejonowego właściwego do spraw wykroczeń. Wniosku o odmowę wykonania środka ochrony nie można złożyć jako odrębnego środka prawnego.

Artykuł 18 lit. b) - język lub języki akceptowane w tłumaczeniach, o których mowa w art. 16 ust. 1

Chorwacki, zgodnie z art. 6 ustawy wykonawczej do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r.

w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych.

Ostatnia aktualizacja: 14/04/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.